

STATSMINISTERENS BORDTALE VED NORSK JOURNALISTLAGS MIDDAG,
OSLO 26. APRIL 1979

Vi som ikke tilhører pressens armeer, kan noen ganger ha som vårt høyeste ønske at journalister ikke skal gripe fatt i det vi sier og trykke det i de tusener av eksemplarer. Andre ganger er problemet det motsatte - å komme til orde i pressen. Av og til, når jeg har kommet med noen gullkorn, et utspill eller hva det kalles, uten at noen journalist tydeligvis av den grunn har funnet det nødvendig å gripe blyanten, kan man bli litt vonbråten, og kanskje tenke seg om det sikreste er å bestille annonseplass ved neste

- 2 -

anledning for å være sikker på å komme inn på riktig side og med riktig utstyr.

Andre ganger er problemet å få det budskap man kommer med oppfattet på den riktige måten av det skrivende folk, og deretter riktig gjengitt i pressen.

Jeg har et budskap her i kveld, og jeg håper at pressens folk oppfatter det riktig, og gjengir det riktig for sine lesere over det hele land. Budskapet er:

Takk for maten. Journalister er etter hvert blitt mer nyhetsbevisste og kresne på nyhetsverdiens innhold enn før.

Noen av dere vil kanskje derfor spørre seg selv: Er det egentlig noen særlig nyhet å bringe bud om at statsministeren takker for maten. Nei det er kanskje ikke det, men det er likevel bedre enn om det hadde stått at statsministeren

ikke takket for maten. Da ville det vært brudd på god norsk takt og tone.

Jeg skal ikke sette fram noen slags forventning og langt mindre noe krav om at dette mitt enkle budskap skal bli gjengitt helt ordrett. Jeg vil nødig komme i samme situasjon som en av landets prester som nylig har lyst sin biskop i et slags bann fordi han har deltatt i en språklig modernisering av en av kirkens bønner. Denne presten mener tydeligvis at den foregående språklige utgaven var den opprinnelige som Vår Herre selv har skrevet teksten til, sannsynligvis også med bistand fra datidens skrivende folk. Enhver revisjon av denne teksten var ifølge vår prest av en så alvorlig karakter at en slags bannlysing var den eneste rimelige reaksjon.

Med årene er jeg blitt langt mindre forventningsfull

når det gjelder å bli gjengitt eksakt og ordrett. Jeg vil derfor ikke ha noen merknader til om mitt tre ords budskap får for eksempel denne formen: "I noen velmente men kanskje litt snirklete vendinger takket statsministeren for maten." Jeg vil kanskje ha enda mindre imot om jeg i et antall av morgendagens aviser ser meg selv gjengitt på denne måten: "I en kort spirituell tale uttrykte statsministeren på sin vanlige vittige måte en dyptfølt personlig takk til vertskapet for det utmerkede måltid."

Jeg vil kanskje også måtte godta at en del av den mer politisk bevisste opposisjonspresse vil gjengi meg omtrent slik: "I et lett gjennomskuelig forsøk på å lefle med opposisjonspressens journalister holdt statsministeren en noe merkelig takk for maten tale." Jeg vil da heller like

denne varianten som kanskje også vil fins på trykk i noen av morgendagens aviser: "I god harmoni med Arbeiderpartiets kulturpolitiske syn ga statsministeren en bred menneskelig og humoristisk takk for maten".

Og så til sist her er budskapet nok en gang:

Takk for maten.